

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 114/07-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. V. K., Š., zastúpeného advokátom JUDr. I. K., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresnej prokuratúry Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 845/02 (pôvodne pod sp. zn. Pn 2259/01), postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave a jej uznesením sp. zn. 2 Kpt 622/03 z 22. apríla 2004 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PhDr. V. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2004 doručená sťažnosť PhDr. V. K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. K., ktorú rozšíril a doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 27. mája 2004. Sťažovateľ svojou sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresnej prokuratúry Bratislava IV (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 845/02 (pôvodne pod sp. zn. Pn 2259/01), postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) a jej uznesením č. k. 2 Kpt 622/03-21 z 22. apríla 2004 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), *„ktorý spočíval v nevyužití existujúcich a efektívnych prostriedkov na zabezpečenie konania bez zbytočných prietahov“*.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 C 14/99 sa dozvedel, že *„odporca ako jeho zmluvný partner, v bližšie neurčenom čase, zničil jeho rozsiahle autorské dielo“*. V odvolacom konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 14 Co 42/01 odporca S., s. r. o. (ďalej len „televízna spoločnosť“), tvrdil, že *„autorské dielo opäť má, no súdu pre nemožnosť overiť si, či ide skutočne o neporušený originál diela, a či odporca nepredložil technicky zmanipulované alebo celkom iné dielo, než o ktorom sa spor viedol, odmietol takýto dôkaz pripustiť“*. Keďže televízna spoločnosť neumožnila ani následne sťažovateľovi prístup k dielu, podal 29. októbra 2001 okresnej prokuratúre oznámenie podľa § 158 vtedy platného Trestného poriadku [zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“)] pre podozrenie zo spáchania trestného činu porušovania autorského diela podľa § 152 vtedy platného Trestného zákona [zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“)].

Okresná prokuratúra listom z 27. novembra 2001 oznámila sťažovateľovi, že vec odovzdala na vybavenie Okresnému oddeleniu Policajného zboru Bratislava - Dúbravka (ďalej len „okresné oddelenie“), ktoré sťažovateľa 11. decembra 2001 predvolalo za účelom podania vysvetlenia k jeho oznámeniu. Riaditeľ okresného oddelenia listom zo 4. októbra 2002 oznámil sťažovateľovi, že spisový materiál v predmetnej veci odstúpil z dôvodu vecnej príslušnosti Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru, Odbor kriminálnej polície, Bratislava IV (ďalej len „okresné riaditeľstvo“). Okresné riaditeľstvo doručilo sťažovateľovi 25. novembra 2002 uznesenie sp. zn. ČVS: ORP-18/KP-2002-IV. z 5. novembra 2002,

ktorým začalo trestné stíhanie pre trestný čin porušovania autorského práva proti neznámemu páchatel'ovi.

Sťažovateľ listom z 11. apríla 2003 *„požiadal okresnú prokuratúru, aby podľa § 158 ods. 2 TP (v znení platnom v relevantnom čase) preskúmala postup policajného orgánu“* v predmetnej veci z dôvodu zdĺhavosti a nesústredenej činnosti. Okresná prokuratúra reagovala na žiadosť sťažovateľa listom č. k. 2 Pv 845/02-9 z 12. mája 2003, v ktorom okrem iného konštatovala, že aktivitu okresného riaditeľstva po začatí trestného stíhania považuje za nedostatočnú, a preto mu priet'ahy v konaní písomne vytkla a uložila, aby vo veci urýchlene konalo a rozhodlo. Následne sťažovateľ podnetom z 22. septembra 2003 podľa § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len *„zákon o prokuratúre“*) požiadal krajskú prokuratúru o preskúmanie postupu okresnej prokuratúry v predmetnej veci, ktorá *„zjavne nedbá o osud svojich príkazov, ktoré vo veci sťažovateľa vydala policajnému orgánu“*.

Na podnet sťažovateľa reagovala krajská prokuratúra listom č. k. 2 Kpt 622/03-9 z 24. októbra 2003, v ktorom *„sťažovateľovi oznámila, že vo veci (paradoxne a v rozpore so zisteniami okresnej prokuratúry spred pol roka!) nezistila žiadne priet'ahy. Z týchto príčin neprijala žiadne opatrenia vo vzťahu k postupu okresnej prokuratúry“*. Sťažovateľ sa 3. novembra 2003 s opakovaným podnetom obrátil na generálnu prokuratúru, v ktorom namietal *„neefektívny postup okresnej a krajskej prokuratúry. Vytýkal nevyužitie oprávnení okresnej prokuratúry z TP smerom na nečinný policajný orgán a skryté schvaľovanie tohto postupu krajskou prokuratúrou“*. Keďže generálna prokuratúra na opakovaný podnet sťažovateľa nereagovala, sťažovateľ ho opätovne podal 21. januára 2004 priamo do podateľne generálnej prokuratúry.

Sťažovateľ podal 16. októbra 2003 *„Sťažnosť na nečinnosť štruktúr policajného zboru“*, ktorú adresoval ministrovi vnútra Slovenskej republiky. V odpovedi na jeho sťažnosť sťažovateľa riaditeľ okresného riaditeľstva v liste z 12. decembra 2003 konštatoval, že sťažnosť bola *„vyhodnotená ako opodstatnená a voči zodpovedným policajtom budú prijaté adekvátne opatrenia“*. Sťažovateľovi bol následne 19. januára 2004

doručený list riaditeľa okresného riaditeľstva, v ktorom mu bolo oznámené, že spisový materiál bol odstúpený na Odbor skráteného vyšetrovania, Oddelenie skráteného vyšetrovania Bratislava - Dúbravka.

Uznesením č. k. 2 Pv 845/02-33 z 11. marca 2003 okresná prokuratúra zastavila trestné stíhanie v predmetnej veci, keďže dospela k záveru, že skutok, pre ktorý bolo vedené trestné stíhanie nie je trestným činom. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ v zákonnej lehote sťažnosť s odôvodnením, že *„okresná prokuratúra vydala nezákonné rozhodnutie, ktoré odporuje ustálenej judikatúre vo vzťahu k § 172 ods. 1 písm. b) TP. Rozhodnutie bolo vydané predčasne, lebo neboli vykonané všetky dostupné dôkazy...“*. Krajská prokuratúra uznesením č. k. 2 Kpt 622/03-21 z 22. apríla 2004 túto sťažnosť zamietla ako nedôvodnú. Podľa sťažovateľa k tomuto záveru *„dospela napriek tomu, že ani ona neodstránila existujúce namietané rozpory vo výpovediach svedkov, nevykonala chýbajúce a dostupné dôkazy. Tieto nedostatky konania sa v odôvodnení pokúsila zastrieť argumentáciou, ktorá je v rozpore so zákonom, teóriou práva, listinami v spise i ustálenou judikatúrou“*.

Vzhľadom na to, že orgány činné v trestnom konaní si podľa sťažovateľa *„nesplnili svoju preverovaciu povinnosť a bez vykonania dôkazov... vo svojich rozhodnutiach ustálili, že dielo je v archíve televízie Markíza“*, sťažovateľ odstúpil listom z 30. apríla 2004 od zmluvy s televíznou spoločnosťou a súčasne požiadal o vydanie diela. Zo skutočnosti, že konatelia televíznej spoločnosti nereagovali na jeho odstúpenie od zmluvy vyvodzuje záver, že to *„potvrďuje zničenie diela. Ak by ale dielo bolo predať len v archíve televízie Markíza, potom po vypršaní lehoty na vydanie diela už dochádza celkom jednoznačne k porušovaniu autorského diela sťažovateľa“*. Následne sťažovateľ podal 17. mája 2004 generálnej prokuratúre podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, resp. *„alternatívne požiadal generálneho prokurátora, aby záväzným pokynom sám nariadil znovuzачatie trestného stíhania“*.

V liste doručenom ústavnému súdu 29. marca 2007 sťažovateľ informoval ústavný súd, že v predmetnej veci mu bol doručený list generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 815/04-18 z 10. apríla 2006, ktorým *„prokurátor GP SR síce po viacerých rokoch, no*

predsa len zareagoval na podnet sťažovateľa. Prokurátor GP SR v tomto liste ustálil, že podnet nie je dôvodný“. Sťažovateľ generálnej prokuratúry vytýka, že si osvojila „z hľadiska objektívneho práva neprijateľný právny názor nižších zložiek prokuratúry, podľa ktorého i bez relevantného dokazovania... je nutné mať za to, že dielo existuje, je neporušené a je v archíve televízie Markíza“, a tiež to, že zotrváva na stanovisku, že v zmluve o rozširovaní autorského diela uzatvorenej medzi sťažovateľom a televíznou spoločnosťou z 23. mája 1996 nebola určená konkrétna lehota na použitie (šírenie) diela, pričom túto zmluvu „posudzovali všeobecné súdy na dvoch stupňoch a svojimi rozhodnutiami... ustálili, že je v súlade i s kogentným § 22, ods. 3 zákona č. 35/1965 Zb. - Autorský zákon“.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti rozhodol nasledovne:

„1) Prokuratúra Slovenskej republiky postupom Okresnej prokuratúry Bratislava - IV v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 845/02 (pôvodne pod sp. zn. Pn 2259/01), Krajskej prokuratúry Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Kpt 622/03 a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorý spočíval v nevyužití existujúcich a efektívnych prostriedkov na zabezpečenie konania bez zbytočných prieťahov, porušila základné právo PhDr. V. K. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2) Prokuratúra Slovenskej republiky uznesením Krajskej prokuratúry Bratislava č. k. 2 Kpt 622/03-21 zo dňa 22. 4. 2004, v ktorom protiústavne aplikovala jednoduché právo, porušila základné právo PhDr. V. K. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

3) Uznesenie Krajskej prokuratúry Bratislava č. k. 2 Kpt 622/03-21 zo dňa 22. 4. 2004 sa zrušuje. Zrušuje sa aj uznesenie Okresnej prokuratúry Bratislava - IV č. k. 2 Pv 845/02-33 zo dňa 11. 3. 2004 a vec sa vracia Okresnej prokuratúre Bratislava - IV na ďalšie konanie.

4) PhDr. V. K. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 200-tisíc korún, ktoré je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky povinná mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5) *Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátovi JUDr. I. K., B., na jeho účet č... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.*“

II.

Ústavný súd pred predbežným prerokovaním sťažnosti požiadal generálneho prokurátora o vyjadrenie k sťažnosti. Vyjadrenie bolo ústavnému súdu doručené 13. apríla 2007. Generálny prokurátor v ňom okrem iného uvádza:

„... Vo vzťahu k dĺžke prípravného konania zastávam názor, že Okresná prokuratúra Bratislava IV v danej veci vedenej pod sp. zn. 2 Pv 845/02 nespôsobila žiadne prieťahy v trestnom konaní. Aktívne vykonávala dozor nad prípravným konaním, vydávala vo veci pokyny ku konaniu a vyžadovala správy o stave konania. Prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava IV vo svojom prípise zo dňa 12. 5. 2003 vytkla policajnému orgánu nedostatočnú aktivitu v prípravnom konaní a uložila mu, aby vo veci urýchlene konal a rozhodol. Túto skutočnosť pripustil aj sám sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti. Aj napriek určitej zdĺhavosti spôsobenej nedostatočnou aktivitou policajného orgánu nie je možné vyvodiť záver, že sa v danej veci nekonalo. Policajný orgán priebežne vykonával úkony trestného konania, ako napr. výsluchy svedkov, zadovážoval listinné dôkazy.

Zásadný problém prípravného konania všeobecne, ako aj vo vzťahu k danej trestnej veci spočíval v personálnom poddimenzovaní policajných orgánov Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV a v nadmernom nápade trestných vecí, ktorý spôsoboval určité prieťahy v trestných konaniach. Tento jav bol významný pre celý obvod Krajského riaditeľstva Policajného zboru Bratislava. Preto v danom prípade nebol zo strany Okresnej prokuratúry Bratislava IV vhodný postup podľa § 174 Trestného poriadku, a to odňať vec policajnému orgánu a prikázať ju inému policajnému orgánu.

Na veci nič nemení ani skutočnosť, že riaditeľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV oznámil svojim listom sp. zn. ORP-34/St'-2003-IV zo dňa 12. 12. 2003 sťažovateľovi PhDr. V. K., že jeho sťažnosť na prieťahy spôsobené policajným orgánom v trestnom konaní je opodstatnená.

Trestný poriadok v čase podania trestného oznámenia PhDr. V. K. neumožňoval prokurátorovi vykonávať dozor pred začatím trestného stíhania, ale iba v prípravnom konaní. Okresná prokuratúra Bratislava IV až po tom, ako nadobudol dňa 1. 10. 2002 účinnosť zákon č. 422/2002 Z. z., ktorým sa novelizoval Trestný poriadok, mohla objektívne vykonávať dozor vo veci trestného oznámenia PhDr. V. K. aj pred začatím trestného stíhania. Dňa 5. 11. 2002 bolo vo veci začaté trestné stíhanie.

Mám za to, že návrh uvedený v ústavnej sťažnosti PhDr. V. K., aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol o porušení základného práva PhDr. V. K. na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zo strany Okresnej prokuratúry Bratislava IV a aby jej prikázal konať bez zbytočných prieťahov, je neodôvodnený a bezpredmetný. V danej veci už totiž bolo trestné stíhanie zastavené uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava IV podľa § 172 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, sp. zn. 2 Pv 845/02-33 zo dňa 11. 3. 2004, nakoľko sa prípravným konaním zistilo, že v danom prípade skutok nebol trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci. Prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava IV v odôvodnení uznesenia konštatovala, že v danej veci nejde o spáchanie trestného činu, ale ide o občianskoprávny spor medzi PhDr. V. K. a S. s. r. o., vo veci využívania a šírenia diela vytvoreného PhDr. V. K.

PhDr. V. K. v ďalšej časti svojej ústavnej sťažnosti namieta, že Krajská prokuratúra Bratislava svojim postupom v danej veci porušila jeho základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Uviedol, že Krajská prokuratúra na základe jeho podnetu podľa § 31 zákona č. 153/2001 Z. z. preskúmala postup Okresnej prokuratúry Bratislava IV a oznámila mu svojim prípisom sp. zn. 2 KPt 622/03-9 zo dňa 24. 10. 2003, že nezistila zo strany Okresnej prokuratúry Bratislava IV žiadne prieťahy a preto neprijala žiadne opatrenia.

Spôsob vybavenia podnetu Krajskou prokuratúrou Bratislava bol v súlade s ustanoveniami zákona č. 153/2001 Z. z., nakoľko správne vyhodnotila, že Okresná prokuratúra Bratislava IV objektívne nespôsobilá vo veci žiadne prieťahy a aktívne vykonávala vo veci dozor. PhDr. V. K. bol ďalej informovaný o tom, že rýchlota vykonávania procesných úkonov policajným orgánom bol ovplyvnený neúčastou svedkov na výsluchoch, nereagovaním na predvolania a prekladaním termínov výsluchov.

Zastávam názor, že Krajská prokuratúra Bratislava svojim postupom neporušila základné právo PhDr. V. K. na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

K ďalšiemu tvrdeniu PhDr. V. K., o nečinnosti Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci jeho opakovaného podnetu uvádzam, že je čiastočne odôvodnené.

PhDr. V. K. sa obrátil na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky svojim opakovaným podnetom podľa § 34 zákona č. 153/2001 Z. z. dňa 3. 11. 2003. V opakovanom podnete namietal neefektívny a nesprávny postup Okresnej prokuratúry Bratislava IV a Krajskej prokuratúry Bratislava. Podnet opakovane doručil na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky dňa 21. 1. 2004.

Čiastočná opodstatnenosť tvrdenia PhDr. V. K. spočíva v tom, že prokurátorka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorá mala vec pridelenú na vybavenie, nepostupovala v súlade s ustanoveniami zákona č. 153/2001 Z. z. Vo veci opakovaného podnetu nekonala v zákonných lehotách.

Konštatujem, že v danom prípade omeškanie vybavenia opakovaného podnetu spôsobila dlhotrvajúca práceneschopnosť a pretrvávajúce zdravotné problémy prokurátorky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Preto bolo neskôr potrebné pristúpiť k odňatiu veci a následnému prideleniu veci inému prokurátorovi. Tento prokurátor opakovaný podnet obratom vybavil a za spôsobené prieťahy sa ospravedlnil.

V danej veci ale musím poukázať na skutočnosť, že oneskoreným vybavením opakovaného podnetu PhDr. V. K. nedošlo zo strany Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky k porušeniu jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ako už bolo vyššie uvedené, vo veci jeho trestného oznámenia sa konalo, bolo začaté trestné stíhanie a po zadovážení všetkých potrebných dôkazov prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava IV vydala dňa 11. 3. 2004 uznesenie sp. zn. 2 Pv 845/02-33, ktorým podľa § 172 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavila trestné stíhanie, nakoľko skutok nebol trestným činom a nebol ani dôvod na postúpenie veci. Oznamovateľ PhDr. V. K. podal proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť, ktorá mu ale bola uznesením Krajskej prokuratúry Bratislava sp. zn. 2 Kpt 622/03 - 21 zo dňa 22. 4. 2004 podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá ako nedôvodná.

Vydaním meritórneho rozhodnutia Okresnou prokuratúrou Bratislava IV došlo k rozhodnutiu vo veci. Rozhodnutím Okresnej prokuratúry Bratislava IV o zastavení trestného stíhania a zamietnutím sťažnosti oznamovateľa PhDr. V. K. zo strany Krajskej prokuratúry Bratislava, bolo vo veci trestného konania meritórne rozhodnuté a trestné konanie bolo ukončené zákonným spôsobom. Takže týmto odpadol dôvod, pre ktorý podal PhDr. V. K. sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky. Poukazujem, že v danom prípade sa PhDr. V. K. snažil svojim trestným oznámením uplatniť nároky vyplývajúce mu z občianskoprávneho konania v trestnom konaní.

Aj napriek tomu, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky od prijatia opakovaného podnetu PhDr. V. K. dňa 5. 11. 2003, až do podania ústavnej sťažnosti PhDr. V. K. dňa 9. 3. 2004 nevybavila jeho podnet, nečinnosťou prokurátorky Generálnej prokuratúry SR nedošlo k takej intenzite porušenia základného práva PhDr. V. K. na inú právnu ochranu, ktorá by odôvodňovala vydanie nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky o priznaní finančného zadosťučinenia a uhradení trov právneho konania. V danej trestnej veci totiž bolo v krátkom čase od podania ústavnej sťažnosti meritórne rozhodnuté Okresnou prokuratúrou Bratislava IV.

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že ústavná sťažnosť je vo svojej podstate nedôvodná, nakoľko vo veci trestného oznámenia PhDr. V. K. sa konalo a bolo rozhodnuté. Okresná prokuratúra Bratislava IV vykonávala aktívny dozor nad prípravným konaním, reagovala na prieskumy policajného orgánu v trestnom konaní. Nevybavenie opakovaného podnetu PhDr. V. K. prokurátorkou Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nemalo žiadny negatívny vplyv na základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko o jeho právach bolo rozhodnuté v trestnom konaní.“

Ústavný súd zaslal vyjadrenie generálneho prokurátora právnemu zástupcovi sťažovateľa na zaujatie stanoviska. Právny zástupca sťažovateľa ústavnému súdu oznámil, že k vyjadreniu generálneho prokurátora nezaujme stanovisko a odkázal na argumentáciu obsiahnutú v predchádzajúcich podaniach sťažovateľa.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 33 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor je povinný vybaviť podnet do dvoch mesiacov od jeho podania. V odôvodnených prípadoch rozhodne o predĺžení tejto lehoty bezprostredne nadriadený prokurátor (§ 53 ods. 1).

Podľa § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre prokurátor upovedomí podávateľa podnetu v lehote ustanovenej v odseku 1 o spôsobe vybavenia podnetu. V rovnakej lehote upovedomí podávateľa podnetu o predĺžení lehoty na jeho vybavenie.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné na posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 172 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyšetrovateľ a v skrátanom vyšetrowaní prokurátor zastaví trestné stíhanie... b) ak nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Podľa § 141 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti uzneseniu je sťažnosť.

Podľa § 146 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku ak lehota na podanie sťažnosti už všetkým oprávneným osobám uplynula a sťažnosti sa nevyhovelo podľa odseku 1, predloží vec na rozhodnutie... b) prokurátor nadriadenému prokurátorovi alebo súdu.

Podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť... c) ak nie je dôvodná.

Podľa § 152 ods. 1 Trestného zákona kto s dielom, ktoré je predmetom ochrany podľa autorského práva, alebo s výkonom výkonného umelca, so zvukovým či s obrazovým

záznamom alebo rozhlasovým či televíznym programom, ktoré sú predmetom práva príbuzného autorskému právu, neoprávnene nakladá spôsobom, ktorý patrí autorovi, výkonnému umelcovi, výrobcovi zvukového či obrazového záznamu, rozhlasovej či televíznej organizácii alebo inému nositeľovi týchto práv, alebo kto inak tieto práva porušuje, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo peňažným trestom alebo prepadnutím vecí.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o prokuratúre generálny prokurátor riadi a kontroluje činnosť všetkých prokuratúr vrátane vojenských prokuratúr. Na plnenie úloh vydáva služobné predpisy, príkazy a pokyny, ktoré sú záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry a ostatných zamestnancov.

IV.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy („Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva... a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky“)

1. Postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 845/02 (pôvodne pod sp. zn. Pn 2259/01);

2. Postupom krajskej prokuratúry a jej uznesením č. k. 2 Kpt 622/03-21 z 22. apríla 2004;

3. Postupom generálnej prokuratúry, „*ktorý spočíval v nevyužití existujúcich a efektívnych prostriedkov na zabezpečenie konania bez zbytočných prieťahov*“.

1. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 845/02 (pôvodne pod sp. zn. Pn 2259/01)

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ namieta spôsob (postup), akým preskúmala prokurátorka okresnej prokuratúry jeho žiadosť o preskúmanie

postupu policajného orgánu z 11. apríla 2003, ako aj postup okresnej prokuratúry, ktorý predchádzal vydaniu uznesenia č. k. 2 Pv 845/02-33 z 11. marca 2003, ktorým zastavila podľa § 172 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku trestné stíhanie proti neznámemu páchatel'ovi.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený požiadať o preskúmanie postupu prokurátorky okresnej prokuratúry podnetom podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre, pričom o tomto podnete bola oprávnená rozhodnúť krajská prokuratúra. Sťažovateľ bol tiež oprávnený podať sťažnosť proti uzneseniu okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 845/02-33 z 11. marca 2003, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie podľa § 141 ods. 1 Trestného poriadku, o ktorej bola oprávnená podľa § 146 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku rozhodnúť nadriadená, t. j. krajská prokuratúra. Z toho vyplýva, že sťažovateľ mal v oboch prípadoch k dispozícii účinné právne prostriedky na ochranu svojho základného práva podľa

čl. 46 ods. 1 ústavy, o ktorých bola oprávnená rozhodnúť krajská prokuratúra (a ktoré aj využil), čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 845/02 (pôvodne pod sp. zn. Pn 2259/01) z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajskej prokuratúry a jej uznesením č. k. 2 Kpt 622/03-21 z 22. apríla 2004

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ namieta spôsob (postup), akým preskúmala krajská prokuratúra jeho podnet na preskúmanie postupu okresnej prokurátorky vo veci sp. zn. 2 Pv 845/02 z 22. septembra 2003, ako aj nesprávnosť (nezákonnosť) uznesenia č. k. 2 Kpt 622/03-21 z 22. apríla 2004, ktorým krajská prokuratúra zamietla jeho sťažnosť proti uzneseniu okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 845/02-33 z 11. marca 2003, ktorým zastavila trestné stíhanie proti neznámemu páchatelovi.

Aj námietky sťažovateľa proti postupu krajskej prokuratúry a jej označenému uzneseniu ústavný súd posudzoval z hľadiska subsidiarity svojej právomoci rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre vyplýva, že podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že podľa svojej doterajšej stabilizovanej judikatúry považuje opakovaný podnet za účinný prostriedok ochrany základných práv vrátane ochrany práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (mutatis mutandis IV. ÚS 330/04, I. ÚS 186/05, II. ÚS 171/06). V danom prípade bol teda sťažovateľ oprávnený opakovaným podnetom domáhať sa preskúmania postupu okresnej prokurátorky vo veci sp. zn. 2 Pv 845/02, ako aj postupu krajskej prokuratúry pri

preskúmaní jeho podnetu z 22. septembra 2003, čo sťažovateľ aj využil podaním z 3. novembra 2003 a zopakoval podaním z 21. januára 2004. Z toho vyplýva, že sťažovateľ mal vo vzťahu k svojim námietkam proti postupu okresnej prokuratúry aj krajskej prokuratúry pri preskúmaní svojho podnetu k dispozícii účinný právny prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, o ktorom bola oprávnená rozhodnúť generálna prokuratúra (a ktorý aj využil), čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Pokiaľ ide o uznesenie č. k. 2 Kpt 622/03-21 z 22. apríla 2004, ktorým krajská prokuratúra zamietla sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 845/02-33 z 11. marca 2003 a ktorým zastavila trestné stíhanie proti neznámemu páchatelovi, ústavný súd poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutie sp. zn. 7 Tz 64/80), v zmysle ktorej právoplatné uznesenie o zastavení trestného stíhania len tzv. vo veci (proti neznámemu páchatelovi) nevytvára prekážku rei iudicatae a trestné stíhanie, ak nie sú iné prekážky, možno kedykoľvek začať bez zrušenia takéhoto zastavujúceho uznesenia, ako aj na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej sa sťažovateľ môže domáhať podnetom adresovaným generálnemu prokurátorovi, aby tento uplatnil svoju právomoc a vo veci, v ktorej bolo rozhodnutiami nižších zložiek prokuratúry zastavené trestné stíhanie proti neznámemu páchatelovi (trestné stíhanie „vo veci“), nariadil svojim záväzným pokynom začatie trestného stíhania, ak dospel k záveru, že postup nižších zložiek prokuratúry alebo ich rozhodnutia boli v rozpore so zákonom (mutatis mutandis III. ÚS 127/04).

Z uvedeného vyplýva, že aj vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajskej prokuratúry č. k. 2 Kpt 622/03-21 z 22. apríla 2004 mal sťažovateľ k dispozícii účinný právny prostriedok ochrany svojich práv (podnet adresovaný generálnemu prokurátorovi), čo aj v tomto prípade vzhľadom na princíp subsidiarity vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že sťažovateľ o tomto oprávnení vedel, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že vo svojom podnete zo 17. mája 2004 alternatívne žiadal, aby generálny prokurátor „záväzným pokynom sám nariadil znovuzачatie trestného stíhania“.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajskej prokuratúry a jej uznesením č. k. 2 Kpt 622/03-21 z 22. apríla 2004 z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

3. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry

Zo sťažnosti a z predložených príloh vyplýva, že sťažovateľ sa na generálnu prokuratúru obrátil

- opakovaným podnetom podľa § 34 a nasl. zákona o prokuratúre z 3. novembra 2003, v ktorom žiadal, aby generálna prokuratúra preskúmala zákonnosť vybavenia jeho podnetu adresovaného krajskej prokuratúre a prijala opatrenia *„na odstránenie nedostatkov v konaní podriadených zložiek prokuratúry tak, aby urýchlene vyústili v meritórne rozhodnutie vo veci podozrenia z trestného činu porušovania autorského práva“*, pričom sťažovateľ tento opakovaný podnet opätovne osobne doručil generálnej prokuratúre 21. januára 2004;

- podnetom podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre zo 17. mája 2004 adresovaným generálnemu prokurátorovi, ktorým sa dožadoval podania sťažnosti pre porušenie zákona proti právoplatnému uzneseniu krajskej prokuratúry č. k. 2 Kpt 622/03-21 z 22. apríla 2004 a alternatívne toho, aby generálny prokurátor záväzným pokynom nariadil *„znovuzačatie trestného stíhania“* v predmetnej veci.

Na podnet sťažovateľa reagoval prokurátor generálnej prokuratúry listom č. k. IV/1 GPt 815/03-18 z 10. apríla 2006, v ktorom konštatoval, že *„podnet nie je dôvodný“* a v ďalšom uviedol nasledovné:

„Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že so S. s. r. o. ste uzavreli zmluvu, na základe ktorej získala táto spoločnosť oprávnenie Vami vytvorené dielo využívať a šíriť ho v rozsahu, spôsobom a za podmienok stanovených v zmluve. Následne spoločnosť dielo (kazety) prevzala a uhradila zmluvne stanovenú zálohu. V zmluve nebola určená doba platnosti zmluvy, resp. doba po ktorú môže spoločnosť s dielom nakladať. V takom prípade

nutne mať za to, že išlo o dobu neurčitú. Spoločnosť po vyhotovení diela sa nakoniec rozhodla nepoužiť ho vo vysielaní a uložila ho v archíve.

Bolo tiež preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 20. 10. 1999 sp. zn. 15 C 14/99 bola S. zaviazaná zaplatiť Vám zvyšnú zmluvne dojednanú čiastku vo výške 200.000,- Sk.

Z uvedeného je zrejmé, že S. nenakladala s dielom neoprávnene, že nakladanie s dielom nie je časovo obmedzené a že nie je v rozpore so zmluvou ani jeho dočasné, alebo i trvalé uloženie v archíve.

Platnosť takejto zmluvy potvrdil aj súd, keď svojim rozhodnutím z 20. 10. 1999 zaviazal S. dodržať zmluvu bezozbytku a doplatiť Vám 200.000,- Sk.

Za takejto dôkaznej situácie považujem rozhodnutie okresného prokurátora o zastavení trestného stíhania i rozhodnutie krajského prokurátora o zamietnutí Vašej sťažnosti za zákonné.

V konaní nebolo preukázané ani to, že by dielo bolo poškodené alebo zničené spôsobom, ktorý by vzbudzoval podozrenie zo spáchania trestného činu.

Vzhľadom na uvedené Váš podnet odkladám.

Súčasne sa Vám ospravedlňujem za oneskorené vybavenie Vášho podnetu.“

Ako už bolo uvedené, sťažovateľ v liste doručenom ústavnému súdu 29. marca 2007 vo vzťahu k spôsobu vybavenia jeho podnetu generálnou prokuratúrou namieta, že generálna prokuratúra si osvojila „z hľadiska objektívneho práva neprijateľný právny názor nižších zložiek prokuratúry, podľa ktorého i bez relevantného dokazovania (t. j. overenia audiovizuálneho diela osvedčením jeho existencie a pravosti, napríklad premietnutím filmov v prítomnosti ich autora) je nutné mať za to, že dielo existuje, je neporušené a je v archíve televízie Markíza“, a zdôrazňuje, že „neexistenciu (zničenie, stratu...) diela výslovne potvrdil v konaní sp. zn. 15 C 14/99 na Okresnom súde Bratislava-III právny zástupca S., s. r. o., keď na opakované výzvy súdu uviedol, že dielo nemá“.

Sťažovateľ ďalej namieta, že generálna prokuratúra zotrváva na stanovisku, že v zmluve o rozširovaní autorského diela uzatvorenej medzi sťažovateľom a televíznou spoločnosťou z 23. mája 1996 nebola určená konkrétna lehota na použitie (šírenie) diela,

pričom túto zmluvu „posudzovali všeobecné súdy na dvoch stupňoch a svojimi rozhodnutiami ustálili, že je v súlade i s kogentným § 22, ods. 3 zákona č. 35/1965 Zb. - Autorský zákon“. Podľa sťažovateľa „Ani jedna zložka prokuratúry SR v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nevysvetlila, ako dospela pri existencii právoplatných rozsudkov k prekvapivému záveru o neurčitosti lehoty na použitie diela v zmluve z 23. 5. 1996 a z toho vyplývajúcej časovo neobmedzenej možnosti nakladania s dielom“, a v tejto súvislosti poukazuje na čl. 3 ods. 11 zmluvy, podľa ktorého „dielo malo byť S., s. r. o. uverejnené najneskôr do 5 rokov od jej prijatia. V konaniach pred všeobecnými súdmi bolo bezpečne preukázané, že dielo bolo prijaté 10. 3. 1997. Možnosť oprávnene uverejniť dielo teda S., s. r. o. vypršala 10. 3. 2002. Po márnom uplynutí tejto lehoty mu akékoľvek právo k dielu definitívne odpadlo. Neoprávneným zadržiavaním a zničením jediného exempláru (originálu) diela porušovateľom došlo na strane sťažovateľa i k strate príležitosti využívať vlastný majetok v rozsahu svojich oprávnení. ... Zničením autorského diela nevzniká autorovi len pohľadávka ako nezávislé majetkové právo. ... ale mu vzniká i právo na to, aby podozrenie zo spáchania trestného činu porušovania autorského diela bolo na to zriadeným orgánom štátu i náležito vyšetrené. Okolnosti takéhoto prípadu preto musí prokuratúra musí riadne (to znamená včas a dôsledne) preskúmať a nie ich nezákonnými právnymi konštrukciami zastierať“.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry ústavný súd považoval za potrebné upozorniť, že nie je súčasťou sústavy orgánov činných v trestnom konaní, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý okrem iného rozhoduje o sťažnostiach namietajúcich porušenie základných práv alebo slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmavanie, či v konaní pred týmito orgánmi bol

alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo zisteného skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis napr. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

Z uvedeného vyplýva, že úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či postup generálnej prokuratúry pri preskúvaní opakovaného podnetu sťažovateľa z 3. novembra 2003 (opätovne doručeného 21. januára 2003) a podnetu zo 17. mája 2004, ktorý vyústil do odloženia podnetu sťažovateľa listom prokurátora generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 815/03-18 z 10. apríla 2006 a nevyužitia právomoci generálneho prokurátora podať sťažnosť pre porušenie zákona proti právoplatnému uzneseniu krajskej prokuratúry č. k. 2 Kpt 622/03-21 z 22. apríla 2004 [podľa § 14 ods. 2 písm. b) zákona o prokuratúre], resp. jeho právomoci vydať záväzný pokyn na (znovu) začatie trestného stíhania v predmetnej veci (podľa § 10 ods. 1 zákona o prokuratúre), sa opiera o závery, ktoré sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neakceptovateľné a majúce zároveň za následok porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V danom prípade je nesporné, že úlohou generálnej prokuratúry pri preskúvaní uvedených podaní sťažovateľa bolo predovšetkým preskúmať, či rozhodnutie okresnej prokuratúry o zastavení trestného stíhania a rozhodnutie krajskej prokuratúry, ktorým potvrdila rozhodnutie okresnej prokuratúry o zastavení trestného stíhania, boli zákonné.

Z priloženej dokumentácie vyplýva, že okresná prokuratúra oprela svoje rozhodnutie o zastavení trestného stíhania v predmetnej veci o záver, že *„nevrátením videokaziet s nahratým autorským dielom poškodeného V. K. sa zodpovední pracovníci TV Markíza, resp. S., s. r. o. nedopustili trestného činu porušovania autorského práva podľa § 152 ods. 1 Tr. zákona“*, keďže *„V rámci trestného skonania nebola zistená skutočnosť, ktorá by nasvedčovala tomu, že S. Markíza naložila s dielom poškodeného Dr. V. K. v rozpore s jeho autorskými právami vyplývajúcimi mu z § 16 a nasl. zák. č. 383/1997 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov (Autorského zákona), nakoľko nepoužila ani neuverejnila dielo bez jeho súhlasu, neprivlastnila si k nemu autorské práva, nepozmenila ho, neznižila jeho hodnotu ani nekonala žiadnym iným spôsobom narušujúcim autorské práva V. K. Hoci spočiatku sa javilo, že dielo je zničené, toto sa v priebehu konania nepotvrdilo a z výpovede svedkyne M. P. vyplýva, že dielo V. K. je stále uložené v archíve TV Markíza. Nevrátenie diela autorovi a nevyplatenie autorských odmien samo osebe nezakladá skutkovú podstatu trestného činu porušovania autorského práva podľa § 152 ods. 1 Tr. zákona, pričom navrátenia diela sa môže poškodený domáhať žalobou v rámci občianskeho právneho konania“*.

Krajská prokuratúra vo svojom uznesení, ktorým zamietla sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresnej prokuratúry, zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona (v danom prípade autorského) je spôsobilé naplniť skutkovú podstatu trestného činu uvedeného v Trestnom zákone charakterizovanú svojou formálnou a materiálnou stránkou, a ďalej uvádza, že v danom prípade nebola naplnená formálna stránka trestného činu podľa § 152 ods. 1 Trestného zákona, keďže *„v uzatvorenej zmluve absentuje určenie doby ukončenia rozširovania diela a teda nakladania s nim objednávateľom, je zrejmé, že ide o dobu neurčitú, z čoho vyplýva, že dielo nie je v dispozícii televízie neoprávnene ani v súčasnosti. ... To, že televízne dielo nezaradila do svojho vysielania, ale sa ho rozhodla uložiť v archíve, žiadnym spôsobom nemožno vyhodnocovať ako porušovanie autorských práv poškodeného, ani ako neoprávnené nakladanie s jeho dielom“*. Krajská prokuratúra vo svojom rozhodnutí tiež konštatuje, že *„tvrdenie poškodeného, že jeho dielo bolo televíziou zničené, nemá oporu v žiadnom z dôkazov zadokumentovaných v spisovom materiály, práve*

naopak z výpovedí, resp. podaných vysvetlení E. S. a M. P. vyplýva, že sa v súčasnosti nachádza v archíve TV Markíza“. Podľa názoru krajskej prokuratúry nebola v danom prípade naplnená ani materiálna stránka trestného činu podľa § 152 ods. 1 Trestného zákona, a to *„hlavne s poukazom na význam chráneného záujmu, ktorý bol činom dotknutý, okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný ako i na pohnútku neznámeho páchatel'a, nakoľko tieto vo svojom súhrne, po zvážení všetkých okolností prípadu, neumožňujú tento stupeň vyhodnotiť ako vyšší ako nepatrný“.*

Z listu prokurátora generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 815/03-18 z 10. apríla 2006, ktorým bol odložený podnet sťažovateľa adresovaný generálnej prokuratúre, vyplýva, že prokurátor generálnej prokuratúry sa stotožnil s rozhodujúcimi skutkovými i právnymi závermi okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry, keď v ňom konštatoval to, že v zmluve o výrobe diela a jeho šírení z 23. mája 1996 uzatvorenej medzi televíznou spoločnosťou a sťažovateľom (ďalej len „zmluva“) *„nebola určená doba platnosti zmluvy, resp. doba po ktorú môže spoločnosť s dielom nakladať“*, a tiež to, že *„V konaní nebolo preukázané, ani to, že by dielo bolo poškodené alebo zničené spôsobom, ktorý by vzbudzoval podozrenie zo spáchania trestného činu“.*

Ústavný súd sa v súvislosti s citovanými výhradami sťažovateľa voči skutkovým a právnym záverom orgánov prokuratúry oboznámil s textom zmluvy a zistil, že táto nemá výslovné ustanovenie o dobe platnosti, a nemožno to jednoznačne vyvodiť ani z ustanovenia čl. 13 bodu 11 zmluvy (*„Šírenie diela podľa tejto zmluvy sa začne najneskôr do 5 rokov od jeho prijatia“*), ako tvrdí sťažovateľ, a preto je podľa názoru ústavného súdu záver prokurátora generálnej prokuratúry, že *„nakladanie s dielom nie je časove obmedzené a že nie je v rozpore so zmluvou ani jej dočasné, alebo i trvalé uloženie v archíve“* z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný.

Rovnako tak nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za neodôvodnený či arbitrárny, a teda z ústavného hľadiska neudržateľný záver orgánov prokuratúry o tom, že predmetné dielo *„bolo poškodené alebo zničené spôsobom, ktorý by vzbudzoval podozrenie zo spáchania trestného činu“*, keďže tento sa opiera o svedecké výpovede. Pokiaľ ide

tvrdenie sťažovateľa, že „*neexistenciu (zničenie, stratu...) diela výslovne potvrdil v konaní sp. zn. 15 C 14/99 na Okresnom súde Bratislava - III právny zástupca S., s. r. o.*“, ústavný súd po zistení, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15 C 14/99 sa sťažovateľ domáhal, aby bola televíznej spoločnosti uložená povinnosť zaplatiť mu 200 000 Sk s príslušenstvom vyplývajúca zo zmluvy, konštatoval, že v tomto konaní nebolo zo strany okresného súdu potrebné pre účely meritórneho rozhodnutia vo veci jednoznačne zistiť, či predmetné dielo bolo zničené alebo poškodené. Preto konštatovanie v odôvodnení rozsudku okresného súdu č. k. 15 C 14/99-98 z 20. októbra 1999: „*Vady diela vytýkané navrhovateľovi v odstúpené od zmluvy súd nemohol zodpovedne posúdiť nakoľko možný dôkaz - dielo vytvorené na kazetách tak navrhovateľ ako aj odporca uviedli, že nemajú*“, o ktoré (zrejme) opiera sťažovateľ svoje citované tvrdenie, nemožno považovať podľa názoru ústavného súdu za jednoznačný dôkaz o tom, že predmetné dielo bolo zničené alebo poškodené tak, že by to vytváralo nespochybniteľný skutkový základ pre začatie trestného stíhania.

Z textu petitu sťažnosti v časti týkajúcej sa postupu generálnej prokuratúry vyplýva, že podľa sťažovateľa generálna prokuratúra porušila jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom „*ktorý spočíval v nevyužití existujúcich a efektívnych prostriedkov na zabezpečenie konania bez zbytočných prieťahov*“. Z okolností prípadu, keď uznesenie okresnej prokuratúry o zastavení trestného stíhania v predmetnej veci nadobudlo po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa krajskou prokuratúrou 22. apríla 2004 právoplatnosť, zjavne vyplýva, že generálna prokuratúra by mohla uplatniť v súvislosti s preskúmaním opakovaného podnetu a podnetu sťažovateľa použitie „*existujúcich a efektívnych prostriedkov*“, t. j. podanie sťažnosti pre porušenie zákona alebo vydanie záväzného pokynu, či rozhodnutia o opätovnom začatí trestného stíhania v predmetnej veci len vtedy, ak by zistila iné skutkové a právne závery ako jej podriadené zložky prokuratúry. Keďže generálna prokuratúra, ako vyplýva z listu prokurátora generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 815/03-18 z 10. apríla 2006, ako aj z vyjadrenia generálneho prokurátora doručeného ústavnému súdu 13. apríla 2007, k iným skutkovým a právnym záverom nedospela, nemohla ani využiť „*existujúce a efektívne prostriedky*“, ktorých použitia sa domáhal sťažovateľ.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nepodaním sťažnosti pre porušenie zákona generálnym prokurátorom nemôže dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu, pretože oprávnenie podať sťažnosť pre porušenie zákona nie je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (mutatis mutandis napr. II. ÚS 45/00, I. ÚS 196/06). Rovnako tak nie je súčasťou práva na právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (oznámenia, podnetu) bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu či vydať záväzný pokyn na začatie trestného stíhania. Takéto základné právo „každého“ nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, prípadne v zákone o prokuratúre (mutatis mutandis I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00, III. ÚS 278/06).

Z uvedeného vyplýva, že nikto nemá právny nárok a ani ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu (v prípade sťažovateľa trestnému oznámeniu a následne sťažnosti adresovanej krajskej prokuratúre a opakovanému podnetu a podnetu adresovaného generálnej prokuratúre) bolo vyhovené. Ak dôkazy, ktoré boli vykonané v predchádzajúcom konaní, nedávajú dostatočný podklad pre začatie trestného stíhania alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nie je ani generálny prokurátor povinný využiť „existujúce a efektívne prostriedky“, ktoré má podľa zákona k dispozícii (v danom prípade sťažnosť pre porušenie zákona alebo záväzný pokyn adresovaný nižším zložkám prokuratúry, či vlastné uznesenie o opätovnom začatí trestného stíhania) k tomu, aby rozhodol o (opätovnom) začatí trestného stíhania v predmetnej veci. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu a v nadväznosti na to ako osoba, ktorá podala podnet a opakovaný podnet generálnej prokuratúre má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho podaniami generálna prokuratúra riadne zaoberala. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (mutatis mutandis II. ÚS 88/99).

Z už uvedeného vyplýva, že rozhodnutie generálnej prokuratúry nevyužiť vo veci sťažovateľa „existujúce a efektívne prostriedky“, t. j. nevyužiť ich tak, aby bolo trestné stíhanie v predmetnej veci opätovne začaté, tlmočené sťažovateľovi v liste prokurátora generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 815/03-18 z 10. apríla 2006, nemožno podľa názoru

ústavného súdu vzhľadom na okolnosti prípadu vyplývajúce aj zo skutkových zistení a právnych záverov nižších zložiek prokuratúry považovať za také, ktoré by bolo z ústavného hľadiska neakceptovateľné a malo za následok porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Na základe týchto skutočností bolo úlohou ústavného súdu zaujať ešte z ústavného hľadiska stanovisko k skutočnosti, že generálna prokuratúra reagovala na podania sťažovateľa (vybavila ich) s odstupom viac ako 2 rokov, t. j. v zjavnom rozpore s lehotami ustanovenými na vybavovanie podnetov v zákone o prokuratúre. Z toho nesporne vyplýva, že postup generálnej prokuratúry pri vybavovaní opakovaného podnetu a podnetu sťažovateľa bol v rozpore so zákonom o prokuratúre. Vzhľadom na okolnosti prípadu, predovšetkým na skutočnosť, že niekoľko mesiacov po doručení podaní sťažovateľa generálnej prokuratúre bolo vo veci trestného oznámenia sťažovateľa právoplatne rozhodnuté, ako aj na skutočnosť, že podľa názoru ústavného súdu (v zhode s názorom okresnej prokuratúry vyjadrenom v uznesení z 11. marca 2004 a názorom generálneho prokurátora vyjadrenom vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 13. apríla 2007) sa sťažovateľ mohol svojich nárokov, ktorých sa (nepriamo) domáhal podaním trestného oznámenia a na neho nadväzujúcimi podaniami adresovanými orgánom prokuratúry, účinne domáhať v občianskoprávnom konaní, dospel k záveru, že porušenie zákona o prokuratúre postupom generálnej prokuratúry v predmetnej veci nevykazuje takú intenzitu, ktorá by umožňovala dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2007